

"Ja no es ven només perquè és en català"

Després de 'Bondia', els Pets giren la mirada al seu interior i ens presenten 'Sol', dotze maneres diferents de percebre la solitud. El grup de Constantí es despulla l'ànima amb unes lletres molt intimistes, però seguint el ritme i el so dels Pets de sempre.

La filosofia dels Pets és "entretenir i alhora fer pensar". És amb aquesta consigna que el grup de Constantí presenta el seu darrer disc, *Sol*, format per dotze temes que tenen unes lletres més personals que mai, musicades amb el so i el ritme dels Pets de tota la vida. *Sol* surt a la venda el dia 19 d'abril i el podem escoltar en directe el 30 d'abril a Bellpuig.

—*Després del Bondia sembla que ara surti la lluna, amb aquest Sol tan intimista.*

LLUÍS GAVALDÀ: La idea era de fer un disc tan diferent com fos possible de l'anterior, perquè, si no, allò que fas resulta que és una còpia d'una altra cosa, i les còpies sempre acostumen a ser pitjors que no pas els originals. Si *Bondia* era un disc molt mediterrani, de portes enfora, de retrats de gent, vam decidir de fer un disc que fos més de portes endintre, com passa quan es fa de nit i les finestres es transformen en miralls i llavors veus allò que et passa a tu. I sobre aquesta idea vam començar a treballar les lletres. Aquesta vegada, es tractava, una mica, de dir allò que sentíem, perquè fins ara els Pets s'havien caracteritzat per dir allò que veien i que pensaven. El desafiament era de parlar de sentiments, sense que la cosa sonés cursi ni carrinclona.

—*Per què vau triar el tema de la soledat en aquesta mirada interior?*

JOAN REIG: Perquè, mirant endins nostre, és el que hi hem trobat. No vol pas dir que només tinguem això, pobres de nosaltres!

LL. G.: De la mateixa manera que pensem que la millor manera de ser universal és essent fidel a les teves arrels, potser també la millor manera de poder ser entès pel públic és parlant d'allò que realment sents per dintre, que realment et passa a tu. Hi ha gent que es pensa que per ser universal ha de cantar en moltes

llengües i fer veure que és de Wisconsin quan resulta que és de l'Ampolla. A vegades quan penses massa en allò que vol el públic acabes fent allò que tu no vols; llavors val més fer allò que tu penses que has de fer, i si tu t'ho creus, el públic també ho assimilarà. Aquest disc és de sensacions personals, però, precisament pel fet que són personals, crec que la gent les pot assumir

perfectament. De cançons d'amor, se n'han fetes a milers, i cada cançó parla d'una experiència particular, però tu te l'has feta teva. La màgia de la música és això: agafar la lletra i fer-te-la teva.

—*Tot i que les lletres són intimistes, la música no deixa de ser alegre...*

J. R.: Sí, perquè no volem oferir la imatge d'un disc trist, perquè trist de vegades és sinònim d'avorrit. És un disc malenconiós.

LL. G.: Realment, la nostra idea era que, tot i fer les lletres molt personals, no volíem deixar de fer la música que sempre ens ha agradat de fer, música amb ritme, amb melodia que enganxa. De vegades la solitud no és res negatiu, sinó una decisió personal, com la millor manera de ser feliç. Hi ha gent que viu sola i és completament feliç, i hi ha gent que viu acompanyada i és molt desgraciada.

J. R.: La solitud, quan te la tries tu, és perfecta; jo me la trio uns moments del dia. És quan te la fan triar que és negativa. A mi, el castellà

m'agrada molt, però no quan me l'imposen...

—*La composició, la va fer en Lluís a Anglaterra. Com va anar l'experiència?*

LL. G.: Les músiques, les vaig fer totes a Anglaterra i, les lletres, les vam fer aquí. I després vam acabar de polir-ho tot junts. Viure a Anglaterra, per a una persona que viu de la música, és perfecte: és un paradís musicalment parlant; el mal és que vegis com ells fan la

"Què en resta, de la gent compromesa amb la seva cultura? L'estat de la llengua i de la cultura del nostre país és pessimista, perquè ens ven el bilingüisme una gent que no el practica. Si hi ha ningú que hagi d'aprendre a ser bilingüe és l'estat."

seva música –i no solament en fan i n'escolten cada dia, sinó que n'exporten a la resta del món–, i que després tornis aquí i vegis les quotes del 25% i els maldecaps que donen. Les comparacions diuen que són odioses, però en certs casos més que odioses són depriments. Una persona quan escolta la ràdio ha de saber a quin país es troba, i això sembla que al nostre no passa gaire.

—Com ha anat el treball de producció amb Marc Grau?

LL. G.: Sempre és un treball satisfactori, perquè ens coneixem des de fa set anys i pràcticament no cal que li diguem què volem, ens mira als ulls i ja ho sap. En aquest cas ha estat doblement satisfactori perquè el grau d'implicació, tan professional com emocional, ha estat més gran d'allò que és normal. Tant ell com nosaltres sabíem que aquest no era un disc normal, que era especial, i crec que es nota; ell hi ha posat molta sensibilitat. En Marc és un Pet més, i en aquest disc encara més, perquè s'hi ha implicat tant com nosaltres.

—Diuen que Sol és el disc més madur que hàgiu fet fins ara.

LL. G.: Això ens fa una mica de por, perquè, en el món de la pagesia, les coses madures es podreixen i es fan malbé. Sol és un disc que és fruit de l'època que passem i de l'edat que tenim.

—Els anys pesen?

LL.G.: Si no ets autista, vas madurant, inevitablement, com a persona, i en el nostre cas, aquest últim any ens han passat moltes coses que ens han fet ma-

durar, en l'ordre sentimental, emocional i de vida en general; són coses privades que no volem convertir en espectacle, perquè no és el nostre estil, però crec que aquest disc és com una prova, una petjada del que ens ha passat i que hem viscut aquest últim any i mig. Igual que l'anterior ho va ser del que ens havia passat l'any i mig anterior. Jo crec que ens venia de gust de girar la truita del *Bondia*, i fer-ho diferent ens ha anat bé, per les coses que ens han passat. La filosofia que exposa no és que tot estigui molt malament, sinó que, com diu una cançó, "la vida és bonica, però complicada". La felicitat, te l'has de treballar dia per dia. Com més gran et fas, més t'has de treballar les ganes de llevar-te cada dia. Quan tens quinze anys no necessites cap motiu per llevar-te; quan van passant els anys costa més, però, en el fons, val la pena. I també aprens a valorar les coses que importen de veritat.

J. R.: "La vida és bonica, però complicada", era una frase meua que deia com un acudit. La vida te n'engalta una de freda i una de calenta, però has de marcar-te uns objectius, si vols tenir ganes de viure. Si no, entres en aquesta espiral de l'autodestrucció. Aquestes malalties modernes de les depressions, anys enrere, quan la gent vivia al camp no existien, la gent arribava massa cansada per pensar en problemes.

LL. G.: Això va lligat amb la cançó de "Tantes coses a fer", un cant a les ganes de viure: aprofita-ho, que mai no saps què durarà això. A vegades passes el temps fent plans i després ja és massa tard.

—Es podria dir que comenceu una nova etapa?

LL. G.: No creiem en les etapes, pensem que són més

Els Pets, Lluís Gavaldà, Joan Reig i Falin Càceres. Sol, el nou treball, és el disc més intimista de la seva carrera.

pròpies de la volta ciclista que no pas d'un conjunt de rock. Cada disc és una etapa, cada disc és el reflex d'això que t'ha passat l'últim any i mig o dos anys; per tant, aquest disc és una nova etapa en el mateix camí, i el *Bondia* n'era una altra. Potser sí que hi ha dues èpoques diferenciades dels Pets. La primera seria des del primer disc fins a *Fruits sex*. I la segona del *Brut natural* fins ara. Seria com dues trilogies. I en aquesta segona trilogia, que comença amb el *Brut natural*, una mica ens deslliurem de la imatge que teníem de grup intranscendent, festiu, alegre i que feia molta xerinola. Cosa que encara continuem fent en el directe, que sempre procurem que sigui lúdic. Però, per una altra banda, hi ha discos que no han de ser iguals. Volem deixar clar que som capaços de fer cançons com "Vaig calent", que fan riure, però també de fer cançons que diguin coses. La nostra filosofia sempre ha estat de distreure i, alhora, fer pensar. No perquè fem música divertida ens hem de privar, a l'hora de posar-hi lletres, de dir coses. Crec que *Bondia* ja va trencar bastant els tòpics. La gent que ha seguit els Pets de sempre no se'n sorprendrà, d'aquest disc, perquè en l'aspecte musical continuem essent els Pets.

—*El fet que hàgiu venut 85.000 discos és senyal que el rock en català funciona?*

LL. G.: És senyal que els Pets funcionen i prou feina tenim a preocupar-nos per la salut del nostre grup per

pensar, a més, en la salut del rock en català. Per sort, avui la gent compra un disc, no pas perquè sigui rock en català, sinó perquè el disc li agrada i el grup li agrada. Jo crec que això és més saludable i més normal en un país. Allò que no era normal era que, a una persona, li agradessin tots els grups pel fet que cantessin en català, o que no li n'agradés cap per la mateixa raó.

J. R.: A mi, no m'agradaria que la gent pensés que perquè els Pets han venut 85.000 discos tot són flors i violes, perquè seria una espècie d'insult a la gent que comença i que ho té fotut igualment.

—*Com veieu el panorama del rock en català?*

LL. G.: El panorama en general no està bé. Quan passen deu anys d'un fenomen i els conjunts que hi ha al capdamunt són els mateixos que quan va començar el fenomen, no és bon senyal. Ens va molt bé a nosaltres, però, com a afeccionat o com a persona que es preocupa per la cultura catalana, no és bona cosa. No és tan sols a Catalunya que hi ha un problema de regeneració, és a tot arreu. Falta que surti algú que sigui diferent, que no sigui una fotocòpia del que hi ha; no vull dir que tot això que surt ara sigui una fotocòpia, però a vegades hi trobes a faltar una proposta moderna, més contemporània, que tingui a veure amb la música que es fa fora d'aquí, però que sigui en català. Malauradament, les músiques més contemporànies que es fan aquí no es fan en català, sinó en uns altres idiomes.

Si estimes Mallorca,

Medi Ambient

Cultura i Patrimoni

Ordenació del Territori

Benestar Social

—Amb la cançó “Què ens queda” heu recuperat l'esperit reivindicatiu.

J. R.: Sí, és una mena de solitud com a col·lectivitat: cap on va la nostra llengua?, on va la nostra cultura?, quin paper tenen les cultures nacionals petites en aquest món global? Ens parlen de fusió, de fusionar llengües, de mestissatge...

LL. G.: El mestissatge és una idea molt bona quan es tracta del mestissatge de dues cultures en igualtat de condicions, quan no és imposat.

J. R.: El bilingüisme és un pas per a arribar al monolingüisme de la cultura que guanyi, la més poderosa.

LL. G.: La cançó és una reflexió sobre què en resta, de tota la gent que es preocupava per la seva cultura, què en queda, de la intel·lectualitat compromesa que hi havia no fa gaire, tota aquesta gent que van morir per l'edat, gent que ha sofert tortures... Mentre la intel·lectualitat nova que surt ara és *light*, no es mulla per res; en qüestions de llengua i de cultura no fa absolutament res. En general, l'aspecte de llengua i de cultura del nostre país és pessimista; per aquesta banda, sí que no ho veiem gens clar. Creiem que aprendre una llengua és cultura, el problema és que et vengui el bilingüisme una gent que no el practica mai. Parlar català, castellà i anglès és una cosa fantàstica, però si hi ha ningú que hagi d'aprendre a ser bilingüe és l'estat espanyol, nosal-

ARXIU

tres ja hi som acostumats i no ens és pas cap maldecap.

—Aposteu per un canvi?

LL. G. Tot allò que sigui un canvi cap a millor ens agrada; allò que no ens agrada gens és un canvi cap a pitjor, i sobre segons quins canvis, més aviat et fan venir dubtes...

Els Pets toquen dotze formes diferents de solitud a 'Sol'. Des de l'exili voluntari a la soledat col·lectiva de tot un poble.

Bea Cabezas

assegura el seu futur

El que més ens importa als mallorquins i mallorquines és la defensa dels nostres interessos patrimonials, del passat i del present, però sobretot la protecció del futur de les nostres famílies.

El Territori i la seva protecció, el Benestar dels més grans i necessitats, la Cultura i el Patrimoni Històric, el Foment de l'Ocupació i les Tradicions, l'Esport Base i la Joventut, els Serveis Municipals amb més instal·lacions per al ciutadà, el respecte pel Medi Ambient i la qualitat de vida. Competències i responsabilitats que tenim depositades els mallorquins en el Consell de Mallorca i que gestiona en cadascuna de les seves àrees assegurant el que més importa a Mallorca, els mallorquins.

Consell de Mallorca

Esports i Joventut

Foment i Ocupació

Cooperació Municipal

Urbanisme